

Tea Stiltonová

Kužlo jednorožců

bambóok

Tea Sisters

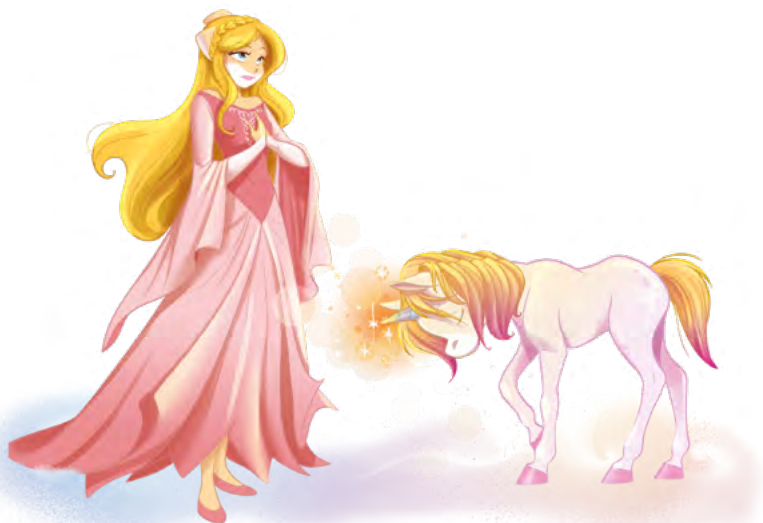
Tea Stiltonová

Sestra svetoznámeho myšiaka Geronima Stiltona je špeciálnou korešpondentkou časopisu *Hlas hlodavca*. Ako odvážna reportérka vyráža na cesty do neznáma vždy, keď zavetrí príbeh hodný titulnej strany. Kamkoľvek sa vyberie, odnáša si odtiaľ skvelé články a fotografie.

Na Akadémii Myšford spoznala päť výnimočných študentiek – Colette, Nicky, Pamelu, Paulinu a Violet. Dievčatá si tak veľmi padli do oka, že si začali hovoriť Tea Sisters. A práve Tea rozpráva o neuveriteľných dobrodružstvách, ktoré nebojácna päťica zažila...

Tea Stiltonová

Kužlo jednorůžeců

Kráľovstvo bájných tvorov

Vitajte v našom magickom kráľovstve!
My, Tea Sisters, sme v ňom spoznali čarovné
a tajuplné stvorenia...

Violet

Paulina

Pamela

Colette

Nicky

EVY
PRINCEZNÁ ELFOV

NIVEA
JEDNOROŽICA, EVYNA PRIATEĽKA

KAEI
KAPITÁN KRÁLOVSKEJ GARDY

GRAVEN
DRAK, KAELOV PRIATEĽ

KHALIA
KRÁLOVNÁ ČARODEJNÍKOV

NILLI
MLÁĎA JEDNOROŽČA

Noc v Myšforde

Na Veľrybom ostrove nastala nádherná letná noc. Jagavé *hviezdy* na jasnej oblohe pripomínali tisícky kryštálikov žiariacich na tmavej atlasovej látke. Tea Sisters sa práve vracali na Akadémiu Myšford a cestou veselo trkotali o všetkom, čo večer prežili.

„*Skvele som sa zahavila!*“ vyhlásila nadšene Pamela.

„Áno, zbožňujem kino pod holým nebom!“ prisvedčila Nicky. Colette prikývla. „Natiahnúť obrovské plátno na chodbe v knižnici bol

úžasný nápad... A aj ty máš na tom zásluhu, Vivi!“

„Slečna Rosemary to mala v hlave už dávno,“ odpovedala Violet. „Ja som jej pri organizácii **prehliadky** len podala pomocnú ruku.“

„Odviedli ste skvelú prácu! Páčili sa mi všetky filmy, ktoré ste doteraz vybrali, najmä dnešný muzikál,“ pridala sa Paulina.

Violet sa usmiala a zaspievala najznámejšiu pieseň z filmu. Pam predviedla niekoľko tanečných krokov... lenže odrazu **SA ZARAZILA**. Stuhla a zmätene sa obzerala okolo seba.

„Pam, čo sa stalo?“ opýtala sa Paulina.

„Zvláštne... Nespomínam si, že by som sa niekedy do akadémie vracala tadiaľto.“

„Máš pravdu,“ prisvedčila Nicky.
„**Zarozprávali sme sa** a asi sme sa vydali zlou cestou.“

„Podme ešte kúsok ďalej, možno narazíme na novú skratku!“ navrhla Colette.

Ulička sa ako had **VINULA** pomedzi dva rady farebných domčekov.

„Ani jedna z nás si neuvedomila, že sme zašli do neznámej časti mesta. Čudné,“ skonštatovala Paulina.

„Je to tu čarovné,“ dodala Violet. Uchvátená si prezerala nízke domčeky, z ktorých každý bol čímisi iný.

Zvedavé priateľky kráčali po *ceste*, až kým neprešli ostrú zákrutu a neocitli sa na rozľahlom námestí s kamennou vežou uprostred. Na nej sa nachádzal obrovský ciferník starodávnych astronomických hodín, plný ozubených koliesok a *zlatých ornamentov*.

Pri pohľade na námestie ostali Tea Sisters ako prikované. Nevydali zo seba ani hláska.

Napokon prvá prehovorila Paulina.

„Dievčatá, som si istá, že na Veľrybom ostrove takého hodiny nikdy neboli...“

„A predsa sú tu, priamo pred nami,“ zamumlala Colette. Niekoľkokrát **zažmurkala**, akoby neverila vlastným očiam.

„Idem bližšie,“ vyhlásila Nicky. Kroky dievčat po dlažbových kockách sa ozývali v tmenom tichu.

V tej chvíli hodiny začali odbíjať polnoc a dievčatami myklo. Odznelo dvanásť ohlušujúcich **úderov**, ktoré im prenikli až do kostí.

„Sestry, pozrite sa!“ zvolala odrazu Pam, ukazujúc na spodnú časť veže.

Niektoré z bronzových tvorov, ktoré zdobili hodiny, sa hýbali a otáčali pod ciferníkom, akoby tancovali v pomalom, rytmickom tempe.

„Čo tie sochy znázorňujú?“

pozrite sa...

opýtala sa Colette, skúmajúc veľké, podivné stvorenia. „Vyzerajú ako nejaké zvláštne zvieratá...“

„Bájne... tvory,“ vysvetlila Violet. „Tamto je určite **fénix**, tamto zase okrídlený lev...“

„Pozrite sa, je tam aj drak!“ prerušila ju Pam.

Tea Sisters si nehybne prezerali nečakaný výjav. Cítili, že sa má stať čosi mimoriadne. Vtom ich pozornosť upútal iný *hluk*.

„Počuli ste to aj vy?“ opýtala sa Violet.

„Čo to bolo?“

„Znelo to ako... dupot kopýt,“ odvetila Nicky a podišla k hodinám. Čím k nim boli bližšie, tým bol zvuk **prenikavejší**.

„Máš pravdu, myslím, že to bude žriebätko,“ skonštatovala Paulina, keď prišla k zadnej časti veže. „Tu je, našla som ho! Nie, to nie je možné...“

Priateľky ihneď pribehli k nej a **UVYVALILI OČI**. Od prekvapenia zo seba nedokázali dostať jediné slovo. Pred nimi naozaj stálo žriebätko. Jeho lesklá perleťovoružová srst' žiarila v mesačnom svite. Mláďa na ne upieralo roztomilé modré očká, ale tie ich až tak neohromili. Na jeho čele sa totiž vynímal jagavý, špicatý, **NÁDHERNÝ ROH**. Nebol to koník, ale...

„Jednorožec?!“ zvolala Pam, pretierajúc si oči.

„Určite sa nám sníva, inak sa to vysvetliť nedá!“

„Je taký zlatý,“ zašepkala Colette, ktorá sa nevedela rozhodnúť, či má **verit'** tomu, čo vidí.

„Dupeš kopýtkami, aby si upútal našu pozornosť,

maličký?“ opýtala sa Nicky nežne. „Chceš nám niečo povedať?“

Akoby **vytušila**, o čo mláďaťu ide. Podišlo k nej a poobtieralo si pysk o jej dlaň.

„Ó!“ zvolala Nicky. „Jeho roh pokrývajú mäkučké chlípky... Je ako zamat!“

„Možno je to preto, lebo je ešte malý,“ zamyslela sa Colette. Jednorožec sa o chvíľu **rozbehol** k dvierkam v zadnej časti veže. Zdobili ju prepracované, navzájom poprepletané obrázky bájnych zvierat. Pred dvierkami sa zviera otočilo k piatim kamarátkam, akoby im chcelo povedať, nech **ho nasledujú**.

„Chce, aby sme šli s ním,“ povedala Paulina, ktorá sa v správaní zvierat vyzнала.

Záhľadné mláďa prikyvovalo hlavou.

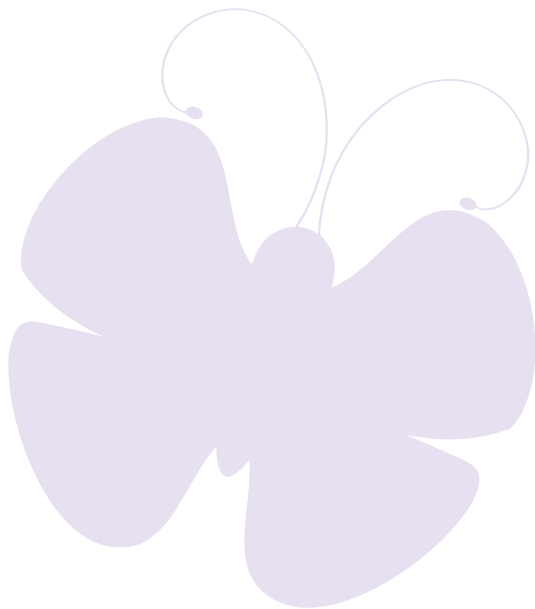
Tea Sisters sa na seba pozreli. **Rozhodli sa**.

„Dobre, maličký,“ odpovedala mu Nicky s úsmevom.

„Presvedčil si nás. Ukáž nám, kadiaľ máme ísť!“

Nemuseli to hovoriť dvakrát, jednorozec okamžite zmizol za dverami.

Tea Sisters ho nasledovali. **Srdcia** im bili ako zvony. Jedna za druhou prešli tmavou chodbou a premýšľali, kam ich magické stvorenie zavedie...

A collection of light green butterfly silhouettes of various sizes scattered around the title.

Neznámy svet

Tea Sisters si dávali pozor na každý krok: **chodba** bola oveľa dlhšia, než sa zdala na začiatku, a panovala na nej tma. Stačila chvíľka nepozornosti a mohli sa pošmyknúť na mokrých a klzkých kameňoch. Našťastie bola chodba rovná a dievčatá sa mohli pridržiavať **KAMENNÝCH** stien.

„Nechápem,“ poznamenala Violet. „Veža s hodinami nemôže byť taká dlhá!“

„PRESNE, KEDY PRÍDEME NA KONIEC?“
odvetila Nicky. „Viete, že nemám rada

malé miestnosti, a táto chodba je na mňa priveľa...”

„Súhlasím, sestra!“ prisvedčila Pam.

„Toto miesto je naozaj **zvláštne**. Ísť dnu asi nebol najlepší nápad.“

Malý jednorožec k nim obrátil hlavu, akoby ich chcel upokojiť.

„No, náš maličký teda vie presvedčať,“ zachichotala sa Nicky.

„Skús myslieť na niečo pekné,“ navrhla jej Violet a chytila ju za ruku. „Mysli na miesto, kde sa cítiš **v bezpečí**.“

Priateľky mlčky kráčali ďalej ešte niekoľko metrov, až napokon...

„Tam dole, niečo tam je!“ zvolala Paulina, ktorá šla prvá.

Tmu pred nimi narušovalo tlmené **SVETLO**. Paulina pridala do kroku a znovu začula rytmické klopanie kopýtok jednorožca, ktorý

ich tak pobádal, aby šli rýchlo
za ním.

*„Tu sme, maličký!
Už ideme!“*

Nicky aj ostatné dievčatá
kráčali za ňou. O chvíľu
dorazili na koniec chodby:

Kde sme?

No teda!

odrazu ich zaliali
teplé slnečné lúče.
Museli prižmúriť oči,
slnko ich celkom oslepilo.

Keď ich otvorili,
výhľad im vyrazil
dych. Prvá prehovorila

Violet: „Ale ved’ pred chvíľou bol ešte večer!
Kde sme sa to ocitli?“

„Neviem, ale je tu krásne,“ poznamenala
Nicky, ktorá bola šťastná, že sú opäť vonku.

„Ja... podľa mňa sme sa dostali do
magického sveta,“ zamumlala Colette
a ohromene sa obzerala.

Uprostred **rozsiahleho údolia** ožiareného
ranným slnečným svetlom sa pomedzi oslnivo
biele skaly vinul krištáľovo čistý potok.
Breh pokrývala jemnučká tráva a veľkolepé,
pestrofarebné kvetiny, okolo ktorých krúžili
desiatky motýľov s dúhovými krídlami.

Príjemný šum vody sa podobal piesni.

Za potokom sa dvíhal les. Vo vysokánskych
stromoch sa ozýval štebot stoviek vtákov. Široko-
-ďaleko sa tiahla **smaragdovozelená pláň** listov.

Pam roztvorila náruč a zhlboka sa
nadýchla. „Aj vzduch je tu iný. Vonia ako...”

vanilka?“ povedala prekvapene. „Skutočná mágia!“

„Ja cítim ruže!“ zvolala Colette.

„Ja jazmínový čaj,“ zapojila sa do rozhovoru Violet. Paulina sa otočila k jednorožcovi. „Toto miesto je naozaj *magické*, však, maličký?“

„Podľa mňa áno,“ odpovedala Nicky.

„Pozrite sa, čo máme na sebe.“

A skutočne, aj ich oblečenie akoby pochádzalo z nádherného rozprávkového sveta.

„Tá **LÁTKA** je úžasná,“ utrúsila Colette a pohladila rukáv svojej sýtoružovej zamatovej tuniky. „Ešte nikdy som na sebe nemala takú ľahkú a hebkú tkaninu.“

Jednorožec kúsok od nich naháňal **motýľa** so zlatistými krídlami: vyskočil, chcel ho chytiť, ale skotúľal sa do vysokej trávy. Jeho nespokojný výraz bol taký smiešny, že dievčatá rozosmial.